

במברק שקבלתי היו מילים ספורות: "בוא מיד, סבתא נפטרה..." לא ידעתني נפשי מרוב צער. נזכרתי בדבריה: "שבועתי ימים, כבר זכיתי להכל בחיי, זכיתי לראות מדינה יהודית, צבא יהודי ואף לבוחר לפarlament יהודי זכיתי, שבועתי חיים, עייפתי, עייפתי..."

לא מצאתי נוחם בכך שסבתא מצאה מנוחה לנפשה היגעה. ידעתני שיום אחד ניפרד, אך חשבתי וקיייתי שזה יהיה בעתיד הרחוק רחוק, עוד היה לה הרבה, הרבה מקום בתוכנו, עוד היה לה הרבה בספר, עוד לא נפרדו...

ויסי

כולנו זוכרים את סבתא מורהה כאשה קטנה, שברירית, עדינה ותמיד מסודרת ומצווחצת. אשה אינטיליגנטית ובעלת חוש צדק ומוסר שהשתדלה להנחיים לנכדיה בדרכיה השונות — אם בספרים, אם במשלים או בהמלצת לקריאת ספר לאחר שהיא ישבה עד השעות הקטנות של הלילה וקראה בו לאור מנורת הנפט. היום, כאשר אני כבר גס-בן סבתא ולא "הנכדיה הקטנה", וכשאני מסתכלת אחריה — אני יכולה, רק כעת, להעריך את האישיות הזאת שבאה מרוסיה — אחרי שרכשה השכלה שלא הייתה מקובלת אז לבנות — וארבעה ילדים קטנים עמה, אל "ארץ לא נושבת" עם כל התלאות הכרוכות בכך, בלי משפחתה וחוג ידידה ומכירה מרוסיה, שתוכל להשיח לבה בפניהם ולשתפים בדאגותיה ושמחותיה. ולמרות זאת, למרות קשי החיים שעברו עליה ידעה לשמר, לטפח ולהעניק מסגולותיה לכל הסובבים אותה. אילו הייתה יכולה לראות ביום את צאצאי משפחתה